

Sonet

Zorica Latcu

Ne-am pomenit in plina primavara:
Din cer lumina picura, ca mierea,
Coboara peste campuri tamaierea
Din ruga cald-a vantului de seara.
Din clopote de floare, Inviera
Rasuna-n zvonuri de mireasma rara
Si pasarile toate se-mbatara
De cantece, mai dulci ca mangaierea.
In leagan alb de ramuri inflorite,
Va creste rodul plin de desfatare,
Ci-n suflet, gheturile nu-s topite
Si tot mai urla vantul de pierzare,
Din patimi, peste duhuri pustiite.

In van sta, Doamne, Jertfa pe altare?
Maica fericita
Ai vrea sa-l aibi o clipa pentru Tine,
Si L-ai luat pe fiul sfant la san,
Usor L-ai dus in camp, sa doarma-n fan,
Iar Tu-n genunchi veghezi intre sulfine.
As vrea sa stiu, ce dragoste-i mai tare
In ochii tai de Maica fericita?
Te uiti la Prunc cu fata-nvaluita
De-atata foc de multa inchinare!
Dar buzele, cu floarea lor cereasca,
Par ca soptesc cuvintele de-alint,
Cu sunet de clestar, cu viers de-argint,
Cum numai mame stiu sa le soptreasca.
Asa cum stai plecata peste Dansul,
In veghea ta, uimita de minune,
Lasi mainile sub val sa se-mpreune
Si genele sa ti le ude plansul.
In gandul meu lumina ta rasare
Si preamaresc pe vechiul iconar,
Care-a stiut, primind din ceruri har,
Sa nu dezlege taina ta cea mare.